

Józsa Attila

Két part között

Ott szeretnék lenni a házban, ahol élsz,
Az udvaron, a farakás mögött,
A nappalidban szeretnék elbújni,
Ha port törölsz a könyveid között,

Ott szeretnék lenni a virágágyásokban,
Ha kerti fényben hintaszékben ülsz,
Ott szeretnék lenni, ha taposómalmodból
Gondolatcsírákba menekülsz,

Ott szeretnék lenni a ki nem mondott szóban,
Néma sejtelmekben, amelyektől félsz,
A nappalidban szeretnék elbújni
— Ott szeretnék lenni a házban, ahol élsz...

Sepsiszentgyörgy, 2008. IV. 1-9.

Pillanatfelvétel

Magamutogató, száraz katángkóró
Egy elhagyott kaszárnya udvarán,
Töméntelen kincsét lazán széjjelszóró,
Ilyen lelkünk e század hajnalán –

Naponta látunk rajta rozsdafoltot,
Páncélzatunk rég nem golyóálló,
Ránk süttetnek iróniát, coltot,
Bűnbánatok között nincs megálló –

Köszönni sincs időnk eltűnőben,
Sárban járunk hétfőtől péntekig,
adósok vagyunk a jóság börtönében
a legeslegutolsó lélegzetig.

Eljön az idő...

Eljön az idő, hogy berozsdáznak gondolataink,
Eljön az idő, hogy hitelbe se kellnek szavaink,
Eljön az idő, hogy a fák se köszönnek már nekünk,
Eljön az idő, hogy választ nem kapunk, csak kérdezünk,
Eljön az idő s belebotlunk a tiltott szerelembe,
Eljön az idő, hogy otthonosan mozgunk a verembe,
Eljön az idő, hogy fényévekben mérjük a reményt,
Eljön az idő s megszólítjuk a legszegényebb szegényt,
Eljön az idő s zálogba adjuk megmaradt hitünk,
Eljön az idő s a koldus mellett továbsietünk,
Eljön az idő, hogy fájni fog a legőszintébb szó,
Eljön az idő, hogy égetni fog talpunk alatt a hó,
Eljön az idő, hogy ritkább lesz körülöttünk a lét,
Eljön az idő, hogy nem tudjuk már, mi legyen a tét,
— s mikor kálvária lesz az út az első utcasarkig,
Ünneplőbe öltöztet a Vers tetőtől talpig!

Brassó, 2007. X. 31.

Lázálom

Valahol a tenger homokjában járok,
Szinte feldöntenek óvatlan sirályok,
Kagylók szúrják lábam, mintha szegen járnék,
Kínos melegem van, mégis mintha fáznék,

Elmosódik arcod a mocskos habokban,
Hiányod dörömböl bent a mellkasomban,
Kiálló sziklákhöz medúzák csapódnak,
Vízbe fúlt szerelmünk habjában sodródnak...

Éles kagyló karcos s kibuggyan a véred,
Fiatal éveim sorban számonkéred,
— s a hajnal alattomosan, szinte kéjjel
az éjt mint plüssbohócot tépi széjjel...

Brassó, 2007. X. 7.

Zsidó Ferenc

Békaegérharc

(Részletek az *Erdélyi Híradó Kiadónál* megjelenés előtt álló vígeposzból)

I. Szál szivar,

melyben kiderülnek egynémely dolgok, de a legfontosabb úgyis az, ami nem derül ki. Mi van akkor, ha az egérkirály megbarátkozik a Béka Örökös Herceggel? Hát... a következmények nem maradnak el...

(Azt kérdik, megrögzött antimikotinstaként miért épp Szál szivarokra osztom az osztánivalót, úgy — és persze másként is —, mint a jó Csokonai? Látják, ez számomra is rejtély, mely egyébként nem az egyetlen e konstellációban.)

Nyűgölődök a Múzsámon,
Kezdené el énekem,
Szívességet e világon
Szívtelen tegyen nekem.
Én dohány után kutatok,
Szűkös zsebekben matatok,
Nincsen időm verselni.

Írja le az egereknek
Békákkal való harcát,
Egymással mint fenekednek,
Fizetvén Marsnak sarcát.
De ő nem hajlik a szóra,
Dalnak ütött végső óra,
Most immáron mi legyen?

Ha így állunk, én írom le,
Hogymint estek a dolgok,
Krónikásnak rossz vagyok, de
Nem sokáig szabódok:
Egér hoz egy ármádiát,
Brekencsnek diktál régulát,
Dúl a vész, kocog a fog.
